

ชื่อบุคคลที่คุณยายกล่าวถึงข้างต้น เป็นชื่อที่คุณยายเรียกจนคุ้น ชื่อเต็ม ๆ ก็ต่างไปนิดหน่อย บางคนหลวงพ่อดปากน้ำตั้งชื่อให้ใหม่ในภายหลัง ผู้สนใจอาจสืบเสาะหาชื่อเต็มได้ แต่เท่าที่ทราบเมื่อหลวงพ่อดปากน้ำมรณภาพไปไม่นาน การนั่งสมาธิในโรงทำวิชาก็หย่อนลง แม่ชีสาว ๆ บางคนก็สึกไปมีครอบครัว ส่วนที่เหลือก็ปกครองกันต่อไป โดยไปเน้นงานในหน้าที่ดูแลอาหารพระและสามเณรในวัดมากกว่าการทำวิชา

การใช้วิชาธรรมกายช่วยชาติ

มีเรื่องที่คุณยายชอบเล่า และเล่าที่ไรพวกเราลูกศิษย์ก็ตื่นเต้นกันมากทุกที คือเรื่องที่หลวงพ่อดปากน้ำใช้วิชาธรรมกายช่วยประเทศไทยให้พ้นอันตรายจากลูกกระเบิดปรมาณู คุณยายเล่าว่าตลอดเวลาที่เกิดสงครามโลกครั้งที่สอง หลวงพ่อคุณลูกศิษย์ที่ได้ธรรมกายทุกคนของท่าน ให้ใช้วิชา ใช้ฤทธิ์ซ่อนเมือง ซ่อนประเทศ ซ่อนจุดยุทธศาสตร์ที่สำคัญ ๆ ไว้ตลอดเวลา บางครั้งก็บังตาให้เห็นเมืองเป็นป่า เป็นที่รกร้าง ไม่มีผู้คนไปเสีย ข้าศึกจะได้ไม่โจมตีที่จุดนั้น

หลวงพ่อดคุณการทำงานนี้ด้วยตนเองทั้งวันทั้งคืน จึงไม่มีศิษย์คนใดในโรงทำวิชาทวันไหว้ กลัวความตาย กลับรู้สึกสนุกสนาน และเมื่อกำลังใจฝึกฝนวิชาไม่เห็นแก่การพักผ่อนหลับนอน หลวงพ่อดปากน้ำ

รู้การมาโจมตีของข้าศึกทางสมาธิจิต แต่ถึงกระนั้น ทุกวันพอตกเย็น เวลาประมาณ ๕ โมง หลวงพ่อก็เรียกประชุมลูกศิษย์ทั้ง ๒ กะ ทั้งพระทั้งแม่ชีมาพร้อมกัน แล้วไล่เลียงถามคนทำวิชาได้เก่ง ๆ ๔-๕ คน ว่า ข้าศึกจะมากี่โมง จะทิ้งระเบิดที่ไหน

“หลวงพ่อก็มักจะเรียกถาม ญาณี ตรีธา ฉลวย ไอ้ไม แล้วถามยายเป็นคนสุดท้ายทุกที ใครตอบไม่ถูก ท่านจะด่า ไอ้ชี้ได้ ยายกลัวถูกด่า ไอ้ชี้ได้ ยายถึงขยันนั่งทำวิชา แล้วก็ไม่เคยพลาดคราวหนึ่งท่านถามว่า เรือบินข้าศึกจะมากี่โมง ใคร ๆ ก็ตอบไม่ถูก ยายเข้าสมาธิดูเข้าไปในธรรมกายของยาย ก็เห็นชัดเลย ยายก็ตอบหลวงพ่อว่า มันจะมาตีหนึ่ง พอตีหนึ่งเสียงหวอดัง มันก็มาจริง ๆ หลวงพ่อสั่งไว้แล้วนี้ให้ใช้ธรรมกายปิด ยายก็ใช้ธรรมกายจงถนนปิดเลย...หลวงพ่อสั่งให้เอาลงทะเล ยายก็เอาลงทะเล ๆ ให้เข้าปากก็เข้าปายายทำตามคำสั่งหลวงพ่อได้หมด...

ที่นี้ไอ้ลูกสำคัญ ลูกที่ไปตกญี่ปุ่น พังไปนะ วันนั้นตอนเย็น หลวงพ่อถามว่า ไอ้ลูกจันทร์ ค็นนี่จะมีลูกระเบิดสำคัญมาลงที่เรา ไปดูซิ ถ้ามันลงมาแล้วจะเป็นยังไง ยายก็เข้าธรรมกายไปดู ไอ้ไอ้ ลูกนี้หนักเลย ยายก็ตอบหลวงพ่อไปว่า ถ้ามันลงมา พระนครก็ราบเป็นหน้ากลองซิหลวงพ่อ

หลวงพ่อก็ก๊สลูกศิษย์ทุกคน ให้ปิดเลย ยายก็ใช้ธรรมกายปิดไป ๆ พอมันไปลงญี่ปุ่นซึบ...ประกาศเลิกสงครามเลย ยายเอาจนสงครามเลิกได้ ๒ วันต่อมาหลวงพ่อเรียกประชุมลูกศิษย์ ชมยายต่อหน้าที่ประชุม

“ไอ้ลูกจันทร์ มันเป็นหนึ่งในไม่มีสอง”
จำได้ชมครั้งเดียว หลวงพ่อไม่ค่อยชมใคร แต่ชมยาย”

เรื่องปัดลูกระเบิดจนสงครามเล็กนี้ เป็นความภาคภูมิใจของคุณยายมาก "ยายไม่กลัวใครมันจะว่ายายอวด ก็มันจริง" บางคราวท่านก็อ้างหลักฐานให้ไปค้นดูจากหนังสือพิมพ์ ท่านว่าหนังสือพิมพ์ยังลงข่าวว่ามีคนเห็นด้วยตาเนื้อว่ามีแม่ชีเหาะขึ้นไปปัดลูกระเบิด ซึ่งผู้สูงอายุหลายคนก็ยืนยันว่าหนังสือพิมพ์ลงข่าวอย่างนั้นจริง ๆ มีคนเห็นหลายคน ไม่ใช่คนเดียวจะได้ว่ากลัวจนตาผาด

เราเคยถามคุณยายว่า หลวงพ่อวัดปากน้ำให้ทำวิชาทั้งวันทั้งคืนอย่างนี้เฉพาะตอนสงครามโลกหรือเปล่า คุณยายตอบว่านั้งเป็นผลัด ๆ เดิมวันอย่างนี้ตลอดเวลาที่หลวงพ่อยังมีชีวิตอยู่ เพราะหลวงพ่อกำหนดให้ใช้วิชาธรรมกายรักษาโรคภัยไข้เจ็บให้ชาวบ้านด้วย

